

maaſte have gjort opmærksom derpaa; imidlertid har det ærede Medlem jo udtalt sig tilstrækkelig om dette Forhold. Kun en Bemærkning vil jeg tilføje: Jeg tror, Tanken har været den, naar man har udeladt Grænsen opad, at man ikke alene vilde trykke Tendensen til at ſaa Aldersgrænsen ned til 40 Aars Alderen ſom Maksimum, men jeg tror ogsaa, Tanken har været den, at man vilde opad. Der findes i Landet, ſom det er oplyst tidligere her i Landstinget og ſom det nu ogsaa er oplyst i Folketinget, Sygefasser, der gaa op til 70 Aar ved Optagelsen af nye Medlemmer. I øvrigt er jeg ganſke enig i, at det kan være et Spørgsmaal, om man bør ſtille Sygefasserne frit i den Retning, men det hænger ſammen med hele den Tendens, ſom har været paabegyndt her i Landstinget og fortsat i Folketinget, at gøre Baandene ſaa ſaa og lidt generende ſom muligt og lade vedkommende ſelv varetage deres Liv, og det kunde man maaſke ogsaa paa dette Punkt. — Det ærede Medlem har ganſke Ret i, at det var en Sukommelsesfejl af mig, naar jeg nævnte, at der tidligere havde ſtaaet: Pengehjælp af Kaſſerne ſkulde ophøre. Det var i Regeringens Forſlag, det ſtod, men Landstingets Forſlag var meget haardere end Regeringens. Det træffer ſig en Gang imellem, og det er godt, at det en Gang kan blive konſtatere; det var Landstinget, der vilde have, at al Hjælpen ſkulde ophøre. Vi kæmpede en Tid om det, Regeringen vilde nøjes med, at Pengehjælpen ſkulde ophøre. Nu er Folketinget gaaet en helt anden Vej, men den er ikke helt uden Betænelighed. — Det ærede 2det Medlem for 11te Kres (Th. Nielsen), der med ſædvanlig Interesſe udtalte ſig om denne Materie, kom ind paa en Beregning, og et andet æret Medlem for København (Knudsen) har ogsaa været inde paa en ſaadan. Jeg ſkal i den Anledning tillade mig at ſige, at det er overmaade vankſeligt at opſtille Beregninger. For det første er man ikke ſikker paa de syges Tal, men for det andet glemte de ærede Medlemmer, at de ligetilinde kunne gaa ud fra Forholdene, ſom de nu ere. Vil man opſtille en Beregning, maa man opſtille den over Kaſſerne, ſom de ville ſe ud, naar de blive anerkendte. Alſaa for ſaa vidt det mellem dem findes Kaſſer, der for Øjeblikket ikke have en ſaadan Stilling, at de kunne blive

anerkendte, kan det ikke gaa an at gaa ud fra de Tal, hvori diſſe Kaſſer ere tegnede med. Jeg har anſtillet en ſaadan Beregning, og jeg er i min Kalkule gaaet ud fra et Medlemsantal af 130,000. Man gik i sin Tid ud fra 118,000, men uden at jeg vil indſtaa derfor, tror jeg, at der er nogen Grund til at antage, at 130,000 vil være paſſende. Tilſtud af 3 Kr. pr. Medlem vil da være 390,000 Kr. Naar Tilſtuddet anſættes til $\frac{1}{4}$ af Medlemsbidragene og $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Medlem, vil Fjerdedelen af Medlemsbidragene blive 181,000 Kr., og de $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Medlem være 195,000 Kr., alſaa tilſammen 376,000 Kr. Det vil, hvis Kalkulen bliver Medlemsantallet er rigtig, være det Tilſtud, ſom man vil komme til at begynde med. Hvorledes det vil ſtille ſig ſener, kan ſelvfølgelig intet Menneske vide. Der er jo ingen Begrænsning for Summen. En anden Sag var det, hvis man ſom ved Alderdomsførførgelsesloven havde ſagt, at ſaa og ſaa meget ſkal der fordeles — og det var maaſke en Vej, ſom man kunde blive enig om at gaa. — Begge de ærede Medlemmer, jeg har nævnt, have miſforſtaet mig, ſom om jeg ſkulde have udtalt mig imod § 11, alldet Stykke, at for ſaa vidt en Sygefasse har Medlemmer med et lidere Kontingent, ſal Statskaſſens Tilſtud nedſættes. Det har jeg ikke udtalt mig imod. Derimod har jeg udtalt mig indom § 11, 3de Stykke, og jeg forſtaar ikke her det ærede 2det Medlem for 11te Kres (Th. Nielsen), der altid tidligere har været forelſtet i de fattiges Kaſſe; thi det forekommer mig, at ſal der løſes en Opgave her, bliver det de fattiges Kaſſe, ſom paſſende kan løſe den; det falder ſaa naturligt ind under den, at det forekommer mig, at naar man har en ſaadan Inſtitution, er man berettiget til at henbije til den og lægge dette ind under den. For Kommunerneſ Vedkommende vilde jeg anſe det for ret ubeligigt. — Det ærede Medlem var vel tilfreds med § 3, 3de Stykke, om Sammenlutning mellem mindre Sygefasser. Denne Tanke er viſtmod ganſke rigtig, ſær naar man i andre Retninger løſer Baandene. Den har en vis Sammenhæng med Fællesmøderne, ſom man haaber paa, og jeg vil tillade mig at ſige, at hvis man har ſet fejl i Folketinget, hvis det ikke lykkes at ſaa en ſaadan Sammenlutning, hvis der ikke kommer ſaa-